



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobkyně: A. C.**, bytem x, zastoupena JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem ve společnosti AK Dohnal & Bernard, s.r.o., se sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor, proti **žalovanému: Městský úřad Mělník, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem náměstí Míru 1, 276 01 Mělník, zastoupenému Mgr. Alexandrem Klimešem, advokátem se sídlem Ve Vinicích 553/17, 276 01 Mělník, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: O. B.**, se sídlem x, zastoupené JUDr. Markem Bánským, advokátem se sídlem Elišky Krásnohorské 10/2, 110 00 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2013, č. j. 1497/ZP/13/PAHR,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou dodanou do datové schránky Krajského soudu v Praze dne 11. 2. 2014 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl dle § 124 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) na žádost osoby zúčastněné na řízení povolen zkušební provoz čistírny odpadních vod pro 2000 EO na pozemcích parc. č. x v k. ú. L. (dále jen „ČOV“).

Žalobkyně v žalobě uvedla, že je vlastníkem nemovitostí v k. ú. L. situovaných v bezprostřední blízkosti ČOV, a to pozemků parc. č. x, pozemků parc. č. st.x, jejichž součástí jsou stavby bez č.p./č.e. a pozemku parc. č. st. x, jehož součástí je stavba č.p. x, tj. stavba žalobkyně označená jako stavba rodinného domu určeného k trvalému bydlení. Žalobkyně uvedla, že předmětné nemovitosti koupila za účelem bydlení, aby s rodinou „mohla utéct“ z města před znečištěným ovzduším, zápachem a hlukem. Před zahájením provozu ČOV nebyl v předmětné lokalitě žádný zdroj zápachu. Provozem ČOV (procesem čištění odpadních vod a čerpáním fekálních vozů) vzniká zápach, který vzhledem k převládajícímu směru větrů proniká na nemovitosti žalobkyně. Žalobkyně nechala na svých nemovitostech provést dne 19. 6. 2013 Zkušební laboratoří Odour, laboratoří akreditovanou ČIA pod reg. č. 1502 k měření pachových látek dynamickou olfaktometrií. Závěr protokolu vyhotoveného o tomto měření uvádí, že stížnosti na zápach jsou oprávněné a že zápach může být velmi obtěžující a znehodnocuje kvalitu života. Žalobkyně má tak za to, že zápachem z provozu ČOV, který je umožněn rozhodnutím žalovaného, je zasahováno do jejích vlastnických práv, do práva na podnikání, práva na ochranu zdraví a práva na příznivé životní prostředí. Vydáním napadeného rozhodnutí je žalobkyni znemožněno bydlení a využití jejích pozemků. Právo užívat nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně k účelům bydlení, pro něž jsou stavebně-technicky i právně určeny, je narušováno absencí klidu a pohody, jež jsou k bydlení vyžadovány, praktickou nemožností větrání, užívání zahrady apod., a to takovou měrou, která se dokonce přiči veřejnoprávním předpisům. Dále žalobkyně poukazuje na pokles „tržní ceny případného nájmu či prodeje“ svých nemovitostí. Zápach rovněž žalobkyni znemožňuje pronajmutí části objektu pro malovýrobu s pohybem osob, stávající nájemci vypovídají nájemní smlouvy právě z důvodu zápachu. Žalobkyně s odkazem na čl. 31 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 12 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech má za to, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k zásahu do jejího práva na ochranu zdraví, neboť zápach z fekálií, odpadní vody a kalů na ni působí jako stresový faktor, který dle odborné literatury má nepřímé účinky na zdraví a může mít i přímé účinky na zdraví (např. při dlouhých expozicích obtěžujícího zápachu může docházet k žaludečním problémům, intenzivní a dlouhodobý zápach ovlivňuje náladu, emoce, imunitní systém, endokrinní systém a v extrémních případech může poškodit kardiovaskulární systém v důsledku psychického vypětí a stresu). Dále má žalobkyně za to, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k zásahu do jejího práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 Listiny, neboť imise zápachu přesahují míru stanovenou zvláštními předpisy. Žalobkyně dále uvedla sedm konkrétních žalobních námitek, které jsou z důvodu obsáhlosti uvedeny až v jejich vypořádání soudem.

Žalobkyně v žalobě rovněž navrhla vydání předběžného opatření, a to zákaz zkušebního provozu stavby ČOV do doby vydání rozsudku ve věci samé.

Krajský soud v Praze (dále také jen „krajský soud“ nebo „soud“) usnesením ze dne 14. 2. 2014, č. j. 47 A 2/2014 – 13, žalobu dle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odmítl jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou s odůvodněním, že žalobkyně nebyla aktivně legitimovaná k podání žaloby, neboť nebyla účastníkem správního řízení o povolení zkušebního provozu. Taxativní výčet účastníků řízení o povolení zkušebního provozu obsažený v § 124 odst. 2 stavebního zákona, ve kterém nejsou uvedeni vlastníci sousedních nemovitostí, vylučuje aplikaci obecné definice účastníků řízení podle § 27 správního řádu.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 30/2014 – 26, usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že aktivní legitimace k podání správní žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

není vázána na účastenství žalobkyně ve správním řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, ale na tvrzený zásah do její právní sféry. Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že krajský soud musí v dalším řízení nejprve vyjasnit otázku zásahu do právní sféry žalobkyně vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného, poté věcně posoudit žalobu a teprve pak vydat rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu, a rovněž neponechat stranou své pozornosti návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření.

Krajský soud usnesením ze dne 2. 7. 2014, č. j. 47 A 2/2014 – 41, návrh na vydání předběžného opatření zamítl s tím, že žalobkyně v návrhu podmínky pro jeho nařízení dostatečným způsobem neosvědčila. Z výpisu z katastru nemovitostí (veřejně dostupném na webové adrese: <http://www.nahlizenidokn.cu>) vyplývá, že jako objekt k bydlení je na LV x evidován pouze pozemek parc. č. st. x se stavbou č. p. x. Ostatní žalobkyní uváděné pozemky mají evidovaný způsob využití „orná půda“ a „manipulační plocha“. Dle územního plánu (veřejně dostupného na webové adrese: <http://www.melnik.cz/uzemni-plan-l./d->) jsou žalobkyní vlastněné nemovitosti evidovány jako plochy výroby a skladování. Soud rovněž vyjádřil podiv nad tím, že žalobkyně v souvislosti s provozem těchto manipulačních a skladovacích ploch žádné narušení svého práva na bydlení nepocituje, resp. nezmiňuje. K zásahu do práva na podnikání soud uvedl, že žalobkyně neosvědčila skutečnost, že nájemci dávají výpovědi právě z důvodu zápachu emitovaného z ČOV. Soud rovněž nepovažoval za účelné, aby kvůli námitce týkající se obtěžování zápachem upravoval poměry účastníků řízení nařizováním předběžného opatření, když právě zkušebním provozem mají být ověřeny funkčnost a vlastnosti provedené stavby, tedy i problematika přípustné míry obtěžování zápachem.

Žalobkyně v podání doručeném krajskému soudu dne 14. 8. 2014 uvedla, že stavba domu č.p. x byla postavena před více než 100 lety, přičemž se původně jednalo o vilu, „ve které se vždy trvale bydlelo a která byla následně znárodněna“. Nemovitosti koupila ještě před rokem 2010, kdy byl přijat územní plán obce L.. Odkaz soudu na územní plán nepovažuje za případný, neboť územní plán řeší funkční využití určitého území do budoucna a není nadán retroaktivitou. Vzdálenost domu č. p. 7 k náspu, který byl vytvořen jako součást stavby ČOV, je 46 m, vzdálenost valu od plotu je 6 m. Narušení svých práv provozem vlastních manipulačních a skladovacích ploch popírá. Z těchto nemovitostí neunikají zaznamenáníhodné emise zápachu, hluku či zplodin do ovzduší, nadto jsou v její právní dispozici, a proto se nemusí ve vztahu k nim domáhat soudní ochrany svých veřejných subjektivních práv. Dále uvedla, že napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo jen její právo na bydlení, ale i její vlastnické právo, právo na podnikání a rovněž právo na ochranu zdraví a na příznivé životní prostředí. K vyjádření připojila prostou kopii dohody ze dne 15. 8. 2013 uzavřenou mezi ní a společností T. s.r.o. o ukončení smlouvy o uskladnění ke dni 31. 8. 2013 z důvodu zápachu ČOV v prostorách pronajatého skladu.

Žalovaný se v soudem stanovené lhůtě k žalobě nevyjádřil.

Povodí Labe, státní podnik na výzvu soudu sdělil, že nebude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Osoba zúčastněná na řízení – O. B., jakožto stavebník předmětné čistírny odpadních vod, v obsáhlém vyjádření uvedla, že žalobu považuje za předčasnou, neboť žalobkyní tvrzený zápach z provozu ČOV má být s poukazem na podmínku v čl. II bodu b) napadeného rozhodnutí zkušebním provozem teprve ověřen a poté vyhodnocen v rámci kolaudace stavby. Dále poukázala na skutečnost, že dle současné právní úpravy nejsou stanoveny imisní limity pachových látek. Předmětná ČOV je vybudována zcela v souladu s právními předpisy, je vybavena nejmodernějšími technologiemi, splňuje podmínky hodnocení pro čistírny s nejlepší dosažitelnou technologií (BAT). Celý objekt ČOV je zastřešený. V době předčasného užívání

stavby docházelo krátkodobě ke zvýšenému počtu návozu odpadních vod cisternovými vozy na ČOV v souvislosti s postupným vyvážení žump a septiků umístěných u nemovitostí, které byly napojovány na splaškovou kanalizaci. V druhé polovině roku 2013 se postupně snižovala četnost navážení fekálními vozy, v průběhu zkušebního provozu již k němu dochází zcela výjimečně, a to od nemovitostí, které nebylo možno na kanalizaci napojit. Je zcela běžné umísťovat ČOV v obytné zástavbě, a to dokonce čistírny s otevřenými nádržemi a vyšší kapacitou než 2000 EO. Oblast, kde se nachází areál žalobkyně, je zatížena zápachem ze zemědělské výroby a také z ČOV vybudované v roce 2004 v areálu společnosti V., a.s., na pozemcích parc. č. x v k. ú. B.. Dále uvedla, že na ČOV jsou čištěny odpadní vody z obcí L. a B.. Údaj o kapacitě ČOV 600 EO uvedený v územním plánu obce L. se vztahuje pouze pro kapacitu obce L., nadto územní plán nespecifikuje technické údaje staveb, stanovuje pouze způsoby využití území. K žalobkyni objednanému měření pachových látek uvedla, že časově měření předcházelo o půl roku povolení zkušebního provozu. Měření bylo provedeno při čerpání fekálií z fekálního vozu do jímky. Stavba č. p. x na pozemku parc. č. st. x, v k. ú. L., žalobkyni označovaná za objekt k bydlení, je přestavěna na výrobní halu, není napojena na vodovod a kanalizaci a neslouží k bydlení. Na webových stránkách žalobkyně je celý objekt nabízen jako skladovací prostory dostupné dráhou. Nemovitosti žalobkyně jsou bývalým zemědělsko-průmyslovým areálem Geoindustrie a nikdy k bydlení užívány nebyly. Osoba zúčastněná na řízení k vyjádření přiložila fotografie stavby č. p. x. Dle územního plánu obce L. se pozemky vlastněné žalobkyní nacházejí v oblasti drobné a nerušící výroby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, nenachází se tedy v oblasti určené k bydlení ve smyslu § 4 této vyhlášky. Bydlení v objektech vlastněných žalobkyní tedy není možné. Osoba zúčastněná na řízení v rámci vyjádření uplatnila náhradu nákladů řízení v počtu všech svých úkonů sestávajících z odměny právního zástupce počítané podle počtu úkonů dle § 9 odst. 4 písm. d) a dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“), zvýšené o DPH. Osoba zúčastněná na řízení v doplnění vyjádření sdělila, že pro předmětnou stavbu ČOV byl žalovaným vydán kolaudační souhlas ze dne 1. 12. 2014, č. j. 209/ZP/14/LETO, který nabyl právních účinků dne 10. 12. 2014. Proto považuje žalobu za bezpředmětnou a navrhuje řízení zastavit.

Žalovaný ve vyjádření doručeném soudu dne 14. 4. 2015 vzhledem k vydání kolaudačního souhlasu pro předmětnou ČOV a pozbytí právních účinků napadeného rozhodnutí o povolení zkušebního provozu navrhl, aby soud žalobu jako neopodstatněnou a zjevně nedůvodnou zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně v replice uvedla, že trvá na podané žalobě a nesouhlasí s přiznáním náhrady nákladů řízení žalovanému ani osobě zúčastněné na řízení.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Osoba zúčastněná na řízení požádala dne 11. 9. 2013 o povolení zkušebního provozu předmětné ČOV. Jednou z příloh žádosti je i dokument označený „*Vyhodnocení předčasného užívání stavby ČOV a tlakové kanalizace v obcích B. a L. jako podklad k žádosti k uvedení stavby do zkušebního provozu*“ vypracovaný Ing. J. S., ČKAIT 0010889, odpovědným zástupcem provozovatele ČOV.

Dne 15. 10. 2013 se konalo ústní jednání spojené s místním šetřením. V protokolu je uvedeno, že předmětem jednání je kanalizační síť a ČOV a že žadatel předložil mj. stanovisko Povodí Labe, s.p. V protokolu je rovněž uvedeno: „*ČOV je realizovaná dle schválené PD a je provozovaná dle pravomocného povolení k nakládání s vodami. Pro vydání zkušebního provozu byly stanoveny podmínky od KHS. Po doložení stanoviska HZS bude ve věci vydáno rozhodnutí o povolení zkušebního provozu. Ve věci kanalizačních stok bylo provedeno terénní*

šetření. ... Předmětem kolaudace jsou kanalizační řady na pozemcích obcí B. a L. Podružné řady jsou také předmětem kolaudace. Přípojky budou kolaudovány obecným stavebním úřadem B.. ... Stanovisko KHS je přílohou. Stanovisko HZS bude doloženo do 30. 10. 2013.“.

V závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále jen „KHS“) ze dne 15. 10. 2013, č. j. KHSSC 43635/2013, je vyjádřen souhlas s dvěma podmínkami; závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, územního odboru Mělník (dále jen „HZS“) ze dne 25. 10. 2013, č. j. 784-2/2013/PD, je souhlasné bez stanovení podmínek.

Žalovaný napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 11. 12. 2013, povolil zkušební provoz ČOV do 30. 11. 2014 a stanovil k tomu podmínky, a to provozovat ČOV dle provozního řádu předloženého žalovanému a dle rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze dne 24. 11. 2008, č. j. 1476/ZP/08/LETO, a dále podmínku vztahující se k ochraně ovzduší: „v průběhu zkušební provozu provést autorizované měření stanovení koncentrace pachových látek stac. zdroje čistírny odpadních vod (s doporučeným popisem postupu odběru vzorků podle vyhlášky č. 362/2006 Sb., o způsobu stanovení koncentrace pachových látek, přípustné míry obtěžování zápachem a způsobu jejího zjišťování a podle ČSN EN 13725, i když se jedná o zrušený a zatím nenahrazený právní předpis).“.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni oznámeno dne 5. 2. 2014, a to na její žádost podanou dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná (srov. ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobkyně ani žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, že nesouhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 s. ř. s. mít za to, že oba s tímto postupem souhlasí.

Soud nejprve posoudil otázku zásahu do právní sféry žalobkyně vydáním rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti považuje za vhodné zmínit koncept dotčení právní sféry vymezený např. v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42: „Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze interpretovat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se - podle tvrzení žalobce v žalobě - negativně projevil v jeho právní sféře.“ a dále rozvinutý v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86: „Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojit nemohlo.“. Žalobkyně tvrdí, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jejích výše uvedených práv. Dle soudu nelze a priori takový zásah do práv žalobkyně způsobený povolením zkušební provozu stavby ČOV vyloučit, není tedy možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do právní sféry žalobkyně vydáním rozhodnutí žalovaného nedošlo. Soud proto má žalobkyni za aktivně procesně legitimovanou k podání žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) rozhodnutí žalovaného, proti němuž žaloba směřuje, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí

předcházelo, přičemž nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně v žalobě uplatňuje jak obecné, tak konkrétní námitky. Jelikož v páte konkrétní námitce poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, musel se soud nejprve zabývat otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalobkyně v tomto ohledu brojí proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které označuje za obsahově zcela nedostatečné, nepřesvědčivé a odporující § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Protože nebyla účastníkem řízení a nemohla v něm vznášet námitky, mělo být odůvodnění přesvědčivější.

K tomu soud uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zmíněna skutečnost, že žalovaný obdržel žádost a poté následuje konstatování: *„Po přezkoumání návrhu a doložení podkladů rozhodl vodoprávní úřad tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.“* Přestože jde o odůvodnění jen velmi stručné až strohé, přesto dle soudu obsahuje všechny náležitosti vyžadované § 68 odst. 3 správního řádu a není nepřezkoumatelné. Dle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 1994, č. j. 6 A 24/93 – 13, publikovaného pod č. 47 Soudní judikatury ve věcech správních 1997 - 1999, Linde, Praha *„lze přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu hodnotit (seznatelnost jeho důvodů) z obsahu celého správního spisu, tj. jak z rozhodnutí samotného, tak i z podkladů pro jeho vydání.“*

Rozhodnutí o povolení zkušebního provozu by mělo obsahovat zejména vyhodnocení, zda byla podána odůvodněná žádost a stručné zhodnocení splnění podmínek daných ustanovením § 119 odst. 2 stavebního zákona. Ze slov *„po přezkoumání návrhu“* lze vyvodit, že žalovaný zkoumal odůvodněnost žádosti o povolení zkušebního provozu, ze slov *„po doložení podkladů rozhodl vodoprávní úřad“* plyne, že v řízení byly doloženy všechny nezbytné podklady (např. všechna právními předpisy požadovaná závazná stanoviska), které byly souhlasné, neboť napadeným rozhodnutím nebyla žádost zamítnuta, nýbrž byl zkušební provoz povolen. Splnění podmínek daných ustanovením § 119 odst. 2 stavebního zákona žalovaný zkoumal při ústním jednání a místním šetření konaném dne 15. 10. 2013 (srov. vypořádání první konkrétní žalobní námitky).

Při hodnocení přezkoumatelnosti rozhodnutí je třeba odlišit situaci, kdy v řízení vznáší námitky alespoň jeden z účastníků, od situace, kdy tak nečiní žádný účastník. Soud nepřisvědčuje tvrzení žalobkyně, že v druhém případě má být odůvodnění obsáhlejší, neboť je tomu právě naopak, tj. ve druhém případě může být odůvodnění i velmi strohé. Správní orgán nemůže v takovém případě reagovat na nikým nevznesené námitky, proto postačí odůvodnění minimalistické.

Namísto je také uvést, že žalobkyně navzdory tomu, že rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a má tak za to, že neznala důvody výroku, podklady rozhodnutí a úvahy žalovaného, byla schopna formulovat obsáhlou žalobu s kvalifikovanými námitkami. S ohledem na výše uvedené nemá soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a proto neshledal námitku poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této specifické situaci, kdy ve správním řízení nebyly uplatněny ze strany účastníků jakékoliv námitky, za důvodnou.

Po tomto konstatování mohl soud přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí z pohledu uplatněných obecných a konkrétních námitek, jejichž chronologický sled zachoval.

Pro projednávanou věc je relevantní právní úprava dle § 124 odst. 1 stavebního zákona: „*Zkušebním provozem stavby se ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle dokumentace či projektové dokumentace. Zkušební provoz stavební úřad povolí na odůvodněnou žádost stavebníka nebo nařídí na základě požadavku dotčeného orgánu nebo v jiném odůvodněném případě. V rozhodnutí uvede zejména dobu trvání zkušebního provozu stavby, a je-li to nutné, stanoví pro něj podmínky, popřípadě podmínky pro plynulý přechod zkušebního provozu do užívání stavby. Vyhodnocení výsledků zkušebního provozu stavebník připojí k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Zkušební provoz lze povolit jen na základě souhlasného závazného stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčeného orgánu. Stavební úřad může též v případě nutnosti pro provedení zkušebního provozu uloženého podle § 115 odst. 2 stanovit novým rozhodnutím další podmínky. Za doby trvání zkušebního provozu lze bez předchozího řízení vydat nové rozhodnutí o prodloužení doby trvání zkušebního provozu.*“

Vypořádání obecných žalobních námitek:

Žalobkyně má za to, že vydáním rozhodnutí žalovaného došlo k zásahu do jejího práva na ochranu zdraví ve smyslu čl. 31 Listiny, jenž každému zaručuje právo na ochranu zdraví, neboť zápach z fekálií, odpadní vody a kalů na ni působí jako stresový faktor.

Soud nerozporuje závěry o vlivu zápachu na zdraví lidí z žalobkyní citované odborné literatury. V této souvislosti však považuje za nutné uvést, že technologické části ČOV jsou plně zakryté – zastřešené, zápach při provozu ČOV je tak způsoben pouze při navážení odpadních vod fekálními vozy. K masivnímu navážení docházelo v průběhu předčasného užívání stavby ČOV, které předcházelo zkušebnímu provozu. Ve výše zmíněném dokumentu označeném „Vyhodnocení předčasného užívání stavby ČOV a tlakové kanalizace v obcích B. a L. jako podklad k žádosti k uvedení stavby do zkušebního provozu“ je mj. uvedeno: „*Nutnost uvedení stavby do předčasného užívání byla vyvolána především nutností postupného uvádění čerpacích domovních jímek do provozu. Po napojení splašků z domácností (přepojení gravitační kanalizace obytné jednotky ze stávajících žump, septiků, trativodů apod.) na čerpací jímku je nutné během 24 hodin uschopnit vyčerpávání domovní jímky a jediná možnost, kam jímky čerpat, je příslušná ČOV. ... V obci L. je 150 ks čerpacích stanic, v obci B. je cca 400 ks čerpacích stanic. ... Po zaočkování ČOV byly na tuto ČOV přeměrovány fekální vozy, které dosud odpadní vody vyvážely do 15 km vzdálené ČOV Mělník. ... Je zřejmé, že uvedení ČOV a kanalizačních řadů do předčasného užívání splnilo svůj úkol, tedy umožnilo postupné napojování jednotlivých nemovitostí na tlakovou kanalizaci, umožnilo zpracovat bez velkých dopravních nákladů obsah rušených žump a domovních ČOV, umožnilo postupné zapracování vlastní ČOV v podstatě ještě v době stavby za nízkých průtoků odpadních vod. Lze tedy konstatovat, že v současné době ČOV již plně a velmi dobře zpracovává odpadní vody z obou obcí i dovážené odpadní vody cisternovými vozy.*“. V dokumentu je uveden rovněž graf č. 1 „Vztah mezi průtokem ČOV, návozem odpadních hmot a připojenými EO“ zobrazující mj. zelenou barvou návoz fekálními vozy v jednotlivých měsících provozu. Z grafu je patrný nárůst mezi 1. a 2. měsícem, ve 3. měsíci provozu přibližně stejná hodnota jako ve 2. měsíci, nárůst ve 4. měsíci a prudký pokles v 5. měsíci. Ke grafu je připojen komentář: „*Dle očekávání se návoz cisternovými vozy s postupným zprovoznováním domovních čerpacích stanic snižuje.*“. K dokumentu je přiložena rovněž tabulka „ČOV B. – rok 2013, energetická náročnost“, která ve sloupci č. 10 uvádí ukazatel „návoz v m³“, a to v měsíci dubnu 332 m³, v květnu 387 m³, v červnu 370 m³, v červenci 601 m³, v srpnu 216 m³, od 1. září do 16. září 124 m³. Z uvedeného je patrné, že

přeprava odpadních vod fekálními vozy byla pouze dočasným řešením nutným pro náběh ČOV předtím, než došlo k připojení většího množství nemovitostí na tlakovou kanalizační síť. Bylo tedy možné předpokládat v průběhu zkušebního provozu klesající trend navážení fekálními vozy, a to až k hodnotě obvyklé při běžném provozu, kdy budou na tlakovou kanalizační síť připojeny všechny dotčené nemovitosti.

Dne 2. 5. 2013 (tj. v době předčasného užívání stavby, kdy v tomto měsíci bylo navezeno 387 m³ odpadních vod) se z podnětu žalobkyně uskutečnila kontrola ČOV z hlediska znečišťování ovzduší, při které byl zjištěn pouze zápach v česlovně, tj. uvnitř jedné místnosti budovy ČOV, nikoli mimo budovu ČOV, a jejímž výsledkem bylo doporučení zakrytí ručních venkovních česlí. Měření předkládané žalobkyní se uskutečnilo dne 18. 6. 2013, tedy v měsíci, kdy bylo navezeno 370 m³ odpadních vod. Dle protokolu o měření se tři ze čtyř (z toho jeden na návětrné straně) odběrů uskutečnily v průběhu čerpání fekálií z fekálního vozu do jímky a naměřeny byly hodnoty koncentrace c_{OD} 137 OU_E/m³, 181 OU_E/m³, na návětrné straně < 4 OU_E/m³ a čtvrtý s hodnotou 69 OU_E/m³ pak v 9:30, tj. jen o půl hodiny dříve před čerpáním fekálií z fekálního vozu při odběru druhého vzorku. S ohledem na intenzitu návozu v daném období je však soud toho názoru, že tomuto prvnímu měření předcházela jiný návoz uskutečněný v dřívějších ranních hodinách, popř. předchozího dne s tím, že venkovní česla či okolní provozní plochy zůstaly znečištěny. Vzhledem k předpokládanému klesajícímu trendu navážení fekálií na ČOV v průběhu zkušebního provozu má soud za to, že protokol o měření koncentrace zápachu ze dne 18. 6. 2013 nemá vysokou vypovídací hodnotu o vlivu ČOV na okolí právě v průběhu zkušebního provozu, a ani vysokou relevanci pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí povolujícího zkušební provoz. Pro doplnění soud uvádí, že z úřední činnosti je mu známo (a to z řízení vedeného mezi identickými účastníky pod sp. zn. 48 A 27/2015 o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve vydání kolaudačního souhlasu ze dne 1. 12. 2014, č. j. 2049/ZP/14/LETO, k předmětné ČOV, resp. z rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 48 A 27/2015 – 98), že v průběhu zkušební provozu, a to dne 4. 7. 2014, se konalo v areálu ČOV měření akreditovanou zkušební laboratoří EMPLA AG spol. s r.o., kdy byla zjištěna hodnota koncentrace pachových látek dosahující střední hodnoty < 8 OU_E/m³. Z toho je patrné, že ke klesajícímu trendu navážení odpadních vod fekálními vozy v průběhu zkušební provozu došlo, emise zápachu ustaly a dostaly se na úroveň odpovídající běžnému provozu, tj. pod mez stanovitelnosti pachových látek.

Lze tedy konstatovat, že zvýšená intenzita zápachu byla způsobena navážením odpadních vod fekálními vozy v průběhu předčasného užívání stavby, což dokládá i žalobkyní objednané měření pachových látek. V průběhu zkušební provozu došlo k poklesu navážení a hodnota intenzity zápachu se dostala na úroveň odpovídající běžnému provozu, kdy koncentrace pachových látek je již pod mezí stanovitelnosti použité metody. Z toho vyplývá, že při běžném provozu samotná ČOV pachové látky neemituje. Soud na základě výše uvedeného má za to, že k zásahu do práva na ochranu zdraví vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo. Soud v této souvislosti považuje za vhodné uvést, že k zcela ojedinělému a nahodilému zvýšení intenzity zápachu může dojít i při běžném provozu jakékoli ČOV (např. při odvozu shrábků z česlí, při otevření zastřešeného objektu ČOV, při náhodné poruše technologie apod.). Takové jevy se v provozu čištění městských odpadních vod vyskytují, nelze je zcela eliminovat, mohou být však omezeny stanovením např. technických podmínek provozu (viz doporučené zakrytí venkovních česlí). Takové pro provoz obvyklé vlivy byly ovšem ověřeny již v průběhu územního řízení a stavebního řízení. Nadto od počátku je stavba ČOV koncipována s úplným zakrytím - zastřešením technologické části, kde obtěžování zápachem lze téměř vyloučit. Pokud žalobkyně má za to, že stavba byla v průběhu zkušební provozu užívána způsobem, který nad přípustnou míru obtěžuje své okolí, brojí tím proti

faktickému užívání stavby (např. proti nahodilému jevu provozní nekázně osádky fekálního vozu, která znečištění obslužných komunikací neprodleně neodstranila), nikoliv proti samotnému rozhodnutí o povolení zkušebního provozu. Takový zásah provozovatele ČOV do práv žalobkyně lze řešit pouze soukromoprávní cestou, nikoliv žalobou na ochranu jejích veřejných subjektivních práv.

Žalobkyně tvrdí, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k zásahu do jejího práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 Listiny, neboť „*imise zápachu přesahují míru stanovenou zvláštními předpisy*“.

Ustanovení čl. 35 odst. 3 Listiny: „*Při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem.*“ odkazuje na právní předpisy stanovící emisní limity, popř. imisní limity látek. Žalobkyně neuvedla, které imisní limity pachových látek má předmětná ČOV přesahovat.

Soud proto dále uvádí stručný popis vývoje právní úpravy regulace pachových látek účinné ode dne 1. 6. 2002, kdy nabyt účinnosti zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší). Tento zákon rozlišoval znečišťující látky a pachové látky, přičemž do 31. 7. 2006 byly imisní limity a obecné emisní limity pro prachové látky stanoveny ve vyhlášce č. 356/2002 Sb., kterou se stanoví seznam znečišťujících látek, obecné emisní limity, způsob předávání zpráv a informací, zjišťování množství vypouštěných znečišťujících látek, tmavosti kouře, přípustné míry obtěžování zápachem a intenzity pachů, podmínky autorizace osob, požadavky na vedení provozní evidence zdrojů znečišťování ovzduší a podmínky jejich uplatňování (dále jen „vyhláška č. 356/2002 Sb.“). Zákodárce, resp. Ministerstvo životního prostředí vzhledem k praktické neaplikovatelnosti ustanovení o pachových látkách (nastavené hodnoty nebyly reálně dosažitelné, nadto u některých pachových látek i při dosažení stanoveného limitu dochází k obtěžování) zrušilo inkriminovanou právní úpravu, a to vyhláškou č. 363/2006 Sb., kterou byla změněna vyhláška č. 356/2002 Sb. Od 1. 8. 2006 byla problematika pachových látek regulována jen pomocí ad hoc stížností, kdy pro překročení přípustné míry obtěžování zápachem, tj. pro překročení imisního limitu, byly stanoveny dvě kumulativní podmínky, a to stížnost více než 20 osob bydlících nebo pracujících v oblasti, ve které k obtěžování zápachem docházelo, a současně muselo být zjištěno, že na zdroji znečišťování ovzduší došlo k porušení povinnosti, které bylo příčinou obtěžování zápachem. Zdrojem obtěžování zápachem proto nemohl být zdroj, který dodržoval podmínky ochrany ovzduší, které mu byly pro provoz stanoveny.

Nový zákon o ochraně ovzduší č. 201/2012 Sb., účinný od 1. 9. 2012 (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), stanovil jinou koncepci právní úpravy problematiky pachových látek. Zákon o ochraně ovzduší v § 2 písm. b) definuje znečišťující látku jako *každou látku, která svou přítomností v ovzduší má nebo může mít škodlivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí anebo obtěžuje zápachem*, zahrnuje tak pachové látky pod znečišťující látky, proto všechny „klasické“ instituty zákona o ochraně ovzduší lze vztáhnout rovněž na pachové látky. Zákon o ochraně ovzduší v § 3 ve spojení s přílohou č. 1 označenou „Imisní limity a povolený počet jejich překročení“ nestanoví imisní limit pro pachové látky. Vyhláška č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší (dále jen „vyhláška“) stanoví v příloze č. 8, části II označené „Specifické emisní limity a technické podmínky provozu“, v bodě 1.5. pro ČOV s projektovanou kapacitou pro 10.000 a více ekvivalentních obyvatel (kód 2.7. přílohy č. 2 k zákonu) technickou podmínku provozu platnou od 1. 1. 2014 takto: „*Za účelem snížení emisí znečišťujících látek obtěžujících zápachem využívat opatření ke snižování emisí těchto*

látek, např. provedením odsávání odpadních plynů do zařízení k omezování emisí, zakrytáním jímek a dopravníků, uzavřením objektů, pravidelným odstraňováním usazenin organického původu ze zařízení pro předčištění odpadních vod, dodržování technologické kázně.“, nestanoví však specifický emisní limit. Uvedená vyhláška nestanovuje ani v příloze č. 9 označené „Obecné emisní limity“ obecný emisní limit pro pachové látky. Je tedy nutno konstatovat, že zákon o ochraně ovzduší ani prováděcí právní předpisy k němu vydané nestanoví imisní limit, obecný emisní limit ani specifický emisní limit pro pachové látky. V praxi tedy může pachové látky vznikající v provozu stacionárního zdroje znečišťování ovzduší regulovat krajský úřad dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší např. tím, že v povolení provozu stanoví specifický emisní limit pro pachové látky nebo stanoví technické podmínky provozu omezující emise pachových látek. Rovněž pro nevyjmenované zdroje znečišťování ovzduší (např. ČOV s projektovanou kapacitou nižší než 10.000 EO) může obecní úřad obce s rozšířenou působností v závazném stanovisku vydaném dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší stanovit např. technické podmínky provozu omezující emise pachových látek.

Soud pro úplnost uvádí, že ani právo Evropské unie nestanovuje jednotné emisní a imisní limity pro pachové látky. Některé předpisy Evropské unie pro omezení emisí pachových látek umožňují stanovit pro zdroj znečišťování ovzduší technické podmínky provozu (srov. např. Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích, integrované prevenci a omezování znečištění upravující v článku 52 odst. 1 dodávku a příjem odpadu v zařízení pro spalování nebo spoluspalování odpadu: „*Provozovatel zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu musí učinit všechna opatření týkající se dodávky a příjmu odpadu s cílem předcházet v co nejvyšší možné míře znečišťování ovzduší, půdy a povrchových i podzemních vod, jakož i jiným negativním dopadům na životní prostředí, obtěžování zápachem a hlukem a přímým ohrožením lidského zdraví nebo je maximálně omezovat.*“). Směrnice Rady 91/271/EHS ze dne 21. května 1991 o čištění městských odpadních vod neupravuje opatření pro omezení emisí pachových látek ani nestanoví emisní či imisní limity pachových látek vznikajících při provozu čistíren městských odpadních vod.

Lze tak konstatovat, že dle nyní platné a účinné právní úpravy a též právní úpravy platné a účinné v době vydání napadeného rozhodnutí o povolení zkušebního provozu nejsou stanoveny imisní ani emisní limity pachových látek předpokládané v ustanovení čl. 35 odst. 3 Listiny. Proto rozhodnutí žalovaného není (a ani nemůže být) z hlediska žalobkyní namítaných emisí pachových látek z předmětné ČOV v rozporu s tímto ustanovením. Nadto žalobkyní namítaný zápach byl způsoben navážením odpadních vod fekálními vozy v průběhu předčasného užívání ČOV, přičemž bylo předpokládáno, že v průběhu zkušebního provozu dojde k poklesu navážení a emise pachových látek tak ustanou (k čemuž skutečně došlo). Soud má tudíž za to, že vydáním rozhodnutí žalovaného nedošlo k porušení čl. 35 odst. 1 Listiny („*Každý má právo na příznivé životní prostředí.*“).

Žalobkyně tvrdí, že vydáním napadeného rozhodnutí je jí znemožněno bydlení v jejích nemovitostech.

Z výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že jako objekt k bydlení je evidována pouze stavba č. p. x na pozemku parc. č. st. x. Dle územního plánu jsou žalobkyní vlastněné nemovitosti evidovány jako plochy výroby a skladování.

Jak bylo již konstatováno ve výše zmíněném rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 48 A 27/2015 – 98, stavba ČOV byla umístěna rozhodnutím ze dne 7. 12. 2005, č. j. Výst.437/2005, přičemž toto rozhodnutí bylo nahrazeno územním rozhodnutím ze dne

28. 1. 2008, č. j. Výst.992/2006, a stavebně byla povolena rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, č. j. 1476/ZP/08/LETO.

Pro úplnost soud z rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 48 A 27/2015 – 98, cituje: „Ze správního spisu žalovaného a správního spisu obecního úřadu osoby zúčastněné na řízení soud zjistil, že dne 7. 12. 2005 vydal obecní úřad B., stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) pod č. j. Výst. 437/2005 na návrh obce L. podle § 39 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „předchozí stavební zákon“) rozhodnutí o umístění stavby „odkanalizování obce a čistírna odpadních vod L. 600 EO“ na vyjmenovaných pozemcích v k. ú. L.. Mezi těmito pozemky nebyl pozemek p. č. x, byl zde však uveden pozemek p. č. x. V odůvodnění se uvádí, že s ohledem na množství účastníků řízení bylo oznámení o zahájení řízení vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu a obecního úřadu L. od 15. (resp. 16.) 11. 2005 do 5. 12. 2005; také územní rozhodnutí bylo doručováno vyvěšením na úřední desce. Odůvodnění nezmiňuje, že by byly podány nějaké námitky. Připojené výkresy s datem 03/2005 zobrazují ČOV schematicky v podobě obdélníku souběžného s polní cestou na severní straně pozemků p. č. x a x, a to tak, že by jej pravděpodobně protínala společná hranice těchto později vymezených parcel.

Dne 14. 11. 2006 obec L. navrhla změnu územního rozhodnutí s tím, že nyní předkládaná projektová dokumentace řeší v návaznosti na dohodu uzavřenou mezi ní a osobou zúčastněnou na řízení o využití společné ČOV navýšení její kapacity ze 600 EO na 2000 EO a dále též drobnou změnu jejího umístění do východní části téhož pozemku s ohledem na požadavek uživatele zemědělských pozemků na minimalizaci zásahu do tohoto pozemku. Předložené vyjádření obecního úřadu osoby zúčastněné na řízení ze dne 25. 8. 2006 konstatovalo, že k přiložené projektové dokumentaci nemá připomínek a poukázalo na to, že zastupitelstvo obce definitivně zamítlo možnost napojení do ČOV společnosti V. a.s. Vodoprávní úřad žalovaného pak přípisem ze dne 27. 11. 2006 žádal, aby v dalším stupni projektové dokumentace byla zapracována i možnost návozu odpadních vod fekálním vozem.

Součástí správního spisu je též rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 1. 2008, č. j. Výst. 992/2006, o umístění stavby „odkanalizování obce a čistírna odpadních vod L. 2 000 EO“ na vyjmenovaných pozemcích v k. ú. L., mezi nimiž je opět uveden pozemek p. č. x. Tímto rozhodnutím je podle § 41 odst. 1 předchozího stavebního zákona v návaznosti na žádost obce L. ze dne 22. 12. 2006 nahrazeno územní rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005, č. j. Výst. 437/2005. Toto nové rozhodnutí bylo odůvodněno dohodou mezi obcemi L. a B. o využití společné ČOV pro čištění splaškových vod z obou obcí, což vyvolalo zvýšení kapacity ČOV a změnu jejího umístění. I v tomto případě bylo zahájení řízení i samotné územní rozhodnutí oznamováno veřejnou vyhláškou. Podle textu odůvodnění byla v řízení uplatněna pouze námitka vlastníka pozemku p. č. x, který nesouhlasil s umístěním kanalizačního potrubí (v rozsahu tohoto pozemku bylo řízení zastaveno), a petice občanů obce L., kteří navrhovali provedení spádové kanalizace namísto tlakové (ta nebyla vyslyšena). Toto rozhodnutí mělo podle připojené doložky nabýt právní moci dne 14. 4. 2008. Přiložen je i výkres situace v mapě katastru nemovitostí s datem 7/2006 ověřený stavebním úřadem dne 14. 4. 2008 v územním řízení č. j. Výst. 992/2007, který zachycuje umístění objektu ČOV v severovýchodním rohu pozemku p. č. x, tj. v bezprostředním sousedství pozemků žalobkyně.

Dne 30. 7. 2008 obdržel žalovaný žádost obce L. o vydání stavebního povolení k vodnímu dílu a o povolení k vypouštění odpadních vod pro stavbu „Odkanalizování obce L. + ČOV – veřejné kanalizační síť a části tlakových kanalizací od hlavních řadů po čerpací jímky včetně.

Projektová dokumentace, jež měla být přílohou žádosti o stavební povolení, obsahuje závazné stanovisko KHS ze dne 31. 1. 2007 k projektové dokumentaci pro stavební povolení

stavby ČOV, v níž vyjádřila souhlas a doplnila jej o požadavek o splnění dvou podmínek, které se obě týkaly vodovodních rozvodů. Stanovisko předpokládalo umístění stavby ve vzdálenosti 450 m od obytné zástavby na východním okraji k. ú. L. na pozemku p. č. x. Dne 19. 2. 2007 upozornily Středočeské vodárny, a.s. na rozpor návrhu s Plánem rozvoje vodovodů a kanalizací Středočeského kraje, který vzhledem ke konfiguraci terénu přepokládá výstavbu gravitační oddílné splaškové kanalizace na rozdíl od navrhované tlakové kanalizace. Krajský úřad Středočeského kraje upozornil ve vyjádření ze dne 24. 1. 2007 na to, že ČOV je středním zdrojem znečišťování ovzduší ve smyslu bodu 6.9 části II přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb., o stanovení emisních limitů a dalších podmínek provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší (dále jen „nařízení č. 615/2006 Sb.“), a že podléhá stanoviskům a povolením podle § 17 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší. Technická zpráva projektu pro stavební povolení k části stavby SO1 – ČOV L. 2000 EO z května 2008 v části F.1.1 předpokládá umístění ČOV „na pozemku p. č. 972/1 při polní cestě, na východním okraji katastrálního území L., cca 400 m od kraje zástavby“.

Dne 20. 8. 2008 bylo veřejnou vyhláškou oznámeno zahájení vodoprávního řízení, které zmiňovalo, že stavba bude umístěna mj. i na pozemku p. č. x v k. ú. L., a které upozorňovalo účastníky řízení, že mohou své námitky uplatnit do 10 dnů od doručení oznámení, jinak k nim ve stavebním řízení nebude moci být přihlédnuto. Následně pak žalovaný vydal dne 24. 11. 2008 pod zn. 1476/ZP/08/LETO veřejnou vyhláškou rozhodnutí, jímž obci L. mj. vydal stavební povolení k provedení vodního díla „L.-kanalizace a ČOV 2000 EO. - veřejné kanalizační sítě a části tlakových kanalizací od hlavních řadů pro čerpací jímky včetně“ umístěného mj. i na pozemku p. č. x v k. ú. L. a doplnil řadu podmínek, mj. i požadavek na dodržení územního rozhodnutí č. j. Výst. 992/2006 ze dne 28. 1. 2008. Žádná z podmínek se netýkala ochrany ovzduší. V odůvodnění se výslovně konstatuje, že nebyly vzneseny žádné námitky či připomínky. Podle doložky nabylo rozhodnutí právní moci dne 15. 12. 2008.

Dne 24. 1. 2011 povolil žalovaný rozhodnutím zn. 100/ZP/11/JALE změnu stavby před dokončením spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby do konce ledna 2013 a dne 17. 1. 2013 pod zn. 60/ZP/13/LETO lhůtu prodloužil dále až do 31. 12. 2013. Dne 13. 2. 2013 obdržel žalovaný žádost o další změnu stavby před dokončením týkající se zejména úpravy technologické části ČOV, v níž je poprvé zmíněn pozemek p. č. 1274/2. I tato změna byla povolena rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 3. 2013, zn. 318/P/13/LETO. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2013, zn. 471/ZP/13/PAHR, bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení doplněné řadou listinných podkladů a na základě provedené kontrolní prohlídky povoleno předčasné užívání stavby „Kanalizace a ČOV L.“ do 31. 12. 2013, a to s právní mocí dne 18. 4. 2013.“

Z výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že předmětné nemovitosti žalobkyně nabyly na základě kupní smlouvy dne 2. 10. 2006. V souladu se zásadou *vigilantibus iura* si měla žalobkyně při výběru nemovitostí za účelem bydlení a „útěkem z města před hlukem, zápachem a znečištěným ovzduším“ důkladně prověřit lokalitu, ve které se předmětné nemovitosti nacházejí. Soud konstatuje, že stavba předmětné ČOV byla v blízkosti nemovitostí žalobkyně umístěna již územním rozhodnutím ze dne 7. 12. 2005 (tedy před okamžikem, kdy k nim nabyly vlastnictví). Nemovitosti jsou bývalým zemědělsko-průmyslovým areálem, nedaleko byla již v roce 2004 postavena ČOV v areálu společnosti V., a.s., v B. a v okolí se nachází pozemky využívané v zemědělství. Výběr a následně koupě nemovitostí byly plně rozhodnutím žalobkyně, a proto musí přijmout jeho následky.

Jak je konstatováno ve výše zmíněném rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 48 A 27/2015 – 98, žalobkyně neuplatnila, ani předchozí vlastník dotčených nemovitostí,

do jehož práv vstoupila, jakékoliv námitky v územním řízení (rozhodné je řízení, ve kterém bylo vydáno územní rozhodnutí ze dne 28. 1. 2008) nebo stavebním řízení. S ohledem na obecnou zásadu stavebního zákona stanovící návaznost jednotlivých procesů a řízení lze v každé jednotlivé fázi uplatňovat pouze určitý typ námitek. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46, byť ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu jakožto aktu povolujícímu trvalé užívání stavby, ale jehož závěry lze vztáhnout i k povolení zkušebního provozu jakožto aktu povolujícímu „netrvalé - dočasné“ užívání stavby: „námitky k některým aspektům stavby se mohou překrývat s předmětem řízení o umístění či povolení stavby i s posouzením dopadů jejího užívání. Ovšem oddělování námitek vznesených v jednotlivých fázích umístování a povolování stavby je opodstatněné. Ustanovení 119 odst. 2 stavebního zákona je určitou obdobou ustanovení § 90 a § 111 tohoto zákona v případě územního a stavebního řízení, posuzované základní okruhy vlivů stavby jsou nicméně hodnoceny ve vztahu k uvádění stavby do užívání, tedy v rámci aktivních povolovacích režimů-oznámení záměru o užívání stavby a kolaudačního souhlasu. Kolaudační souhlas tak zejména ověřuje provedení stavby dle předcházejících rozhodnutí a osvědčuje bezpečné užívání stavby. Osobám, které brojí proti kolaudačnímu souhlasu, již nesvědčí námitky, které měly být uplatněny v řízení o umístění nebo povolení stavby a týkají se toliko otázek posuzovaných v těchto řízeních, tedy souvisejících s umístěním nebo provedením stavby, bez návaznosti na její užívání. Jedná se totiž o otázky, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto. V opačném případě by došlo k prolomení návaznosti jednotlivých povolovacích procesů a narušení právní jistoty stavebníka a dalších osob. V rozsahu, ve kterém jsou vlastnosti a funkčnost stavby dostatečně posouzeny již v řízeních o umístění a povolení stavby, není důvodu požadovat provedení zkušebního provozu stavby. ... Je nutné rozlišovat mezi poměry v území, které jsou předmětem posuzování a rozhodování správních orgánů při výkonu veřejné správy, a mezi spory (zásahy) povahy soukromoprávní. Obecné činitele ovlivňující kvalitu prostředí (pohodu bydlení), které se v důsledku realizace stavby mohou projevit imisemi hluku, snížením oblohové složky, omezením výhledu, osluněním či osvětlením nebo obecně omezením soukromí, jsou beze sporu předmětem správního rozhodování. Umístění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí i požadavkům na zachování pohody bydlení. Takto koncipovaná veřejnoprávní ochrana slouží k ukončení existujících sporů nebo je poskytována preventivně pro futuro z důvodu ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794, sv. 11 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). V případě zásahu, který je nahodilý, málo pravděpodobný, anebo který přesahuje rozumné nároky na řízení podle stavebního zákona, již poskytuje ochranu soukromoprávní žaloba. (...) Je zřejmé, že při posuzování podmínek užívání stavby není možné postihnout všechny takové jevy, které mohou při provozu vznikat. Ovšem to neznamená, že by jejich existence zpochybňovala zákonnost kolaudačního souhlasu. Podstatné je, aby kolaudační souhlas reflektoval obvyklé užívání stavby včetně činnosti základních zařízení, jejichž využití lze při provozu stavby důvodně očekávat.“.

Pokud žalobkyně neuplatnila včas odpovídající námitky, bylo povinností žalovaného, a to pouze přiměřeně (neboť byl napadeným rozhodnutím povolen „teprve“ zkušební provoz; viz vypořádání první konkrétní žalobní námitky) sledovat splnění obecných technických požadavků na výstavbu a limitů stanovených v prováděcích předpisech k jednotlivým složkovým zákonům (tj. zákonům obsahujícím právní úpravu jednotlivých složek životního prostředí), které však žádné limity pro pachové látky nestanovily a ani nestanoví. Navíc je třeba konstatovat, že s ohledem na projektovou dokumentaci, která od počátku předpokládala

vybudování ČOV uvnitř budovy, zde ani v územním a stavebním řízení nebyl předpoklad, že by ČOV měla ovlivňovat zápachem své okolí. Dále soud konstatuje, že ke zvýšené intenzitě zápachu docházelo pouze v průběhu předčasného užívání ČOV, přičemž bylo v řízení o povolení zkušebního provozu předpokládáno, že v průběhu zkušebního provozu dojde k poklesu navážení a emise pachových látek tak ustanou (což se skutečně stalo). Zvýšenou intenzitu zápachu v době předčasného užívání (a zcela ojedinělé a nahodilé zvýšení intenzity zápachu i při běžném provozu ČOV) bylo možno předpokládat již v průběhu územního řízení a stavebního řízení, tedy v době, kdy žalobkyně již předmětné nemovitosti vlastnila, a přesto neuplatnila v těchto řízeních žádné námitky, tj. ani námitky k možnému narušení pohody jejího bydlení.

Tvrzení, že žalobkyně objekt č. p. 7 využívá či někdy v minulosti využívala k bydlení, nijak nedoložila. S ohledem na shora uvedené soud nepřihlédl ani k velmi přesvědčivým argumentům osoby zúčastněné na řízení k této skutečnosti.

Soud má vzhledem k výše uvedenému za to, že vydáním rozhodnutí žalovaného nedošlo k zásahu do práva na bydlení žalobkyně.

Žalobkyně poukazuje na pokles „*tržní ceny případného nájmu či prodeje*“ svých nemovitostí. Žalobkyně rovněž tvrdí, že zápach jí znemožňuje pronajmutí části objektu pro malovýrobu s pohybem osob a že stávající nájemci vypovídají nájemní smlouvy právě z důvodu zápachu, což dokládá (až ve vyjádření ze dne 14. 8. 2014) prostou kopií dohody ze dne 15. 8. 2013 uzavřenou mezi žalobkyní a společností T. s.r.o. o ukončení smlouvy o uskladnění ke dni 31. 8. 2013 z důvodu zápachu čistírny odpadních vod v prostorách pronajatého skladu.

Soud k těmto všem tvrzením opakuje, že zvýšená intenzita zápachu byla jevem dočasným v průběhu předčasného užívání stavby ČOV a že před koupí předmětných nemovitostí měla žalobkyně pečlivě uvážit výběr lokality. Dohoda o ukončení nájemní smlouvy byla uzavřena v době předčasného užívání stavby ČOV. Po dobu zkušebního provozu byl předpokládán pokles intenzity navážení odpadních vod fekálními vozy (k poklesu skutečně došlo). Nadto žalobkyně, jak je shora uvedeno, byla v průběhu územního a stavebního řízení zcela pasivní, své námitky měla uplatnit již v těchto řízeních.

Soud proto má za to, že rozhodnutí žalovaného nezasáhlo do práva na podnikání žalobkyně ani do jejího vlastnického práva k předmětným nemovitostem.

Vypořádání konkrétních žalobních námitek:

V první žalobní námitce žalobkyně tvrdí, že vydáním rozhodnutí žalovaného, které umožnilo uvedení stavby ČOV do zkušebního provozu, došlo k ohrožení jejího zdraví a životního prostředí a k porušení ustanovení § 133 odst. 2 písm. c) a § 119 odst. 2 stavebního zákona a ustanovení § 11, § 12 a § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním prostředí“).

Ustanovení § 11 až § 13 zákona o životním prostředí vyjadřují některé zásady ochrany životního prostředí. Většina ustanovení zákona o životním prostředí má deklaratorní charakter. Pokud lze tento zákon v praxi použít, pak jen společně s jiným zákonem v podstatě jako interpretační pomůcku, srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2003, č. j. 3 Ans 8/2005 – 52.

Na ustanovení § 11 zákona o životním prostředí, jež stanoví, že „*Území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení.*“, je nutno nahlížet v souvislosti s ustanovením § 5 zákona o životním prostředí, dle kterého: „*Únosné zatížení území je takové zatížení území lidskou činností, při kterém nedochází k poškozování životního prostředí,*

zejména jeho složek, funkcí ekosystémů anebo ekologické stability. Soud má za to, jak bylo již výše ve vypořádání obecných žalobních námitek vysvětleno, že povolením zkušebního provozu předmětné ČOV nedošlo z hlediska žalobkyní namítaného zápachu k zatížení území lidskou činností nad míru únosného zatížení.

Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o životním prostředí: „*Přípustnou míru znečišťování životního prostředí určují mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí.*“ a odst. 2 „*Mezní hodnoty musejí být stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností.*“ je možno označit, byť zákon o životním prostředí nemá sílu ústavního zákona, za imperativ pro moc zákonodárnou, případně moc výkonnou k přijímání právních předpisů regulujících znečišťování životního prostředí prostřednictvím emisních a imisních limitů látek a skupinových stanovení. Žalobkyně označuje předmětnou ČOV za zdroj zápachu. Jak je již výše uvedeno, dle nyní platné a účinné právní úpravy, tedy právní úpravy platné a účinné v době vydání rozhodnutí žalovaného nejsou stanoveny mezní hodnoty pro přípustnou míru znečišťování pachovými látkami předpokládané v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o životním prostředí. Proto rozhodnutí žalovaného není (a ani nemůže být) z hlediska žalobkyní namítaných emisí pachových látek z předmětné ČOV v rozporu s tímto ustanovením.

Ustanovení § 13 zákona o životním prostředí: „*Lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.*“ vyjadřuje princip předběžné opatrnosti jakožto zvláštní modifikaci principu prevence, od které se odlišuje prvkem nejistoty. Uvedený princip se použije při různých rozhodovacích procesech, ať už při výkonu moci zákonodárné či moci výkonné. Žalovaný neměl v době vydání napadeného rozhodnutí indicie, že by při zkušebním provozu ČOV hrozilo nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí žalobkyní namítaným zápachem, neboť, jak je již výše uvedeno, byl v průběhu zkušebního provozu předpokládán pokles navážení odpadních vod fekálními vozy (k čemuž došlo). Soud má proto za to, že rozhodnutí žalovaného není v rozporu s ustanovením § 13 zákona o životním prostředí.

Na ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona vymezující skutečnosti, které má stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumat, se odkazují pouze ustanovení § 120 odst. 1 stavebního zákona upravující oznámení záměru o užívání dokončené stavby a ustanovení § 122 odst. 3 stavebního zákona upravující kolaudační souhlas, tedy instituty umožňující „trvalé užívání stavby“. Oproti tomu § 123 stavebního zákona upravující předčasné užívání stavby a § 124 stavebního zákona upravující zkušební provoz na ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona neodkazují, avšak i tyto instituty umožňující „netrvalé – dočasné“ užívání stavby jsou zařazeny do dílu 2 označeného „Užívání staveb“. Dle ustanovení § 123 stavebního zákona vydá stavební úřad povolení předčasného užívání za podmínky, že nebude ohrožena bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životní prostředí. Stanovení takové podmínky je zcela namístě, neboť stavba ještě není zcela dokončená a nejsou tak její vlivy na okolí známy z předchozích fází, tj. z územního a stavebního řízení. Naproti tomu ustanovení § 124 stavebního zákona takovouto podmínku neobsahuje, stavba je totiž již dokončená a její vlivy na okolí jsou tak známy, neboť byly posouzeny v přechodných fázích, tj. v územním a stavebním řízení. Stavební úřad však nemůže, byť ve zkušebním provozu, povolit užívání stavby, která by ohrožovala život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Proto stavební úřad je povinen v řízení o povolení zkušebního

provozu přiměřeně (pomocí analogie legis) dle obecného ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona zkoumat, zda stavba při užívání ve zkušebním provozu nebude ohrožovat život, veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Jedná se však pouze o přiměřené použití ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona, neboť pro podrobné zkoumání těchto podmínek chybí stavebnímu úřadu v této fázi dostatek informací. Vždyť právě u technologicky složitých staveb, kterou je i ČOV, se zkušebním provozem ověřuje funkčnost a vlastnosti stavby. Až po provedení zkušebního provozu je získán dostatek informací o provedené stavbě. Proto právě až při vydání kolaudačního souhlasu, resp. při závěrečné kontrolní prohlídce stavby zkoumá stavební úřad splnění podmínek daných ustanovením § 119 odst. 2 stavebního zákona.

V nyní posuzovaném případě bylo před vydáním napadeného rozhodnutí povolujícího zkušební provoz vydáno povolení předčasného užívání ze dne 15. 4. 2013, č. j. 471/ZP/13/PAHR. K žádosti o povolení zkušebního provozu byl doložen dokument označený „Vyhodnocení předčasného užívání stavby ČOV a tlakové kanalizace v obcích B. a L. jako podklad k žádosti k uvedení stavby do zkušebního provozu“. Jak je výše uvedeno, z tohoto dokumentu vyplývá, že navázení odpadních vod fekálními vozy bylo jevem dočasným (při kterém je způsobena vyšší intenzita zápachu) v době předčasného užívání a že v době zkušebního provozu bude jeho četnost vykazovat klesající trend. V protokolu z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 15. 10. 2013 je uvedeno: „*ČOV je realizována dle schválené PD a je provozována dle pravomocného povolení k nakládání s vodami.*“. Žalovaný tedy v průběhu řízení o povolení zkušebního provozu zkoumal vlivy skutečně provedené stavby ČOV. V této souvislosti soud upozorňuje, že možnost provést stavbu i se zřetelem k vlivům na okolí byla posouzena již v územním řízení, případně stavebním řízení, kdy bylo vyhodnoceno, že stavba nebude negativně ovlivňovat okolí. Vzhledem k tomu, že stavba ČOV byla provedena dle schválené projektové dokumentace, již plnila podmínky povolení k nakládání s vodami a bylo předpokládáno, že trend navázení odpadních vod fekálními vozy bude klesající, neměl žalovaný indicie k tomu, že by stavba ČOV v průběhu zkušebního provozu ohrožovala život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

Soud proto neshledal první námitku důvodnou.

Druhá námitka poukazuje na absenci závazných stanovisek dotčených orgánů. Dle § 124 odst. 1 stavebního zákona lze zkušební provoz povolit jen na základě souhlasného závazného stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčeného orgánu. Stavebník (osoba zúčastněná na řízení) však nedoložila závazná stanoviska dotčených orgánů, v napadeném rozhodnutí není ani jedno závazné stanovisko zakomponováno. Dle žalobkyně je zcela zásadním nedostatkem absence závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší a orgánu ochrany veřejného zdraví.

Dle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona: „*Dotčené orgány vydávají závazná stanoviska pro rozhodnutí a pro jiné úkony stavebního úřadu nebo úkony autorizovaného inspektora podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak.*“ Dle § 124 odst. 1 věty páté stavebního zákona: „*Lze zkušební provoz povolit jen na základě souhlasného stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčeného orgánu.*“ Stavební zákon u jiných institutů než zkušebního provozu stanoví povinnost doložit závazná stanoviska vyžadovaná jinými právními předpisy (např. zkušebnímu provozu nejbližší institut kolaudační souhlas v § 122 odst. 1 stanoví: „*Pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy.*“ Je jen legislativně-technickou chybou, že taková formulace chybí v ustanovení § 124 odst. 1 stavebního zákona. V souladu se zásadou, že státní moc lze uplatňovat pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy), musí být kompetence

dotčeného orgánu vydat závazné stanovisko pro účely řízení o povolení zkušebního provozu založena ve zvláštním zákoně.

Složkové zákony (tj. zákony obsahující právní úpravu jednotlivých složek životního prostředí) většinou výslovně neupravují vydání závazného stanoviska pro rozhodnutí o povolení zkušebního provozu. V některých zákonech lze takovou kompetenci dovodit, neboť obsahují širší pojem „užívání staveb“ – např. § 104 odst. 9 věta první zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (zákon o vodách): *„Ve správních řízeních vedených podle zákona o ochraně přírody a krajiny, horního zákona a zákona o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě a dále při postupu podle stavebního zákona při umisťování, povolování, užívání a odstraňování staveb lze vydat rozhodnutí nebo učinit jiný úkon jen na základě závazného stanoviska vodoprávního úřadu, pokud mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona.“*, nebo upravují postup po dokončení stavby – např. § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně: *„Státní požární dozor se vykonává ověřováním, zda byly dodrženy podmínky požární bezpečnosti staveb vyplývající z posouzených podkladů a dokumentace podle písmene b), včetně podmínek vyplývajících z vydaných stanovisek.“*, nebo stanoví okruh působnosti velmi široce - např. § 77 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů: *„Orgán ochrany veřejného zdraví je dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech upravených zvláštními právními předpisy⁴², které se dotýkají zájmů chráněných orgánem ochrany veřejného zdraví podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů včetně hodnocení a řízení zdravotních rizik. Orgán ochrany veřejného zdraví vydává v těchto věcech stanovisko. Souhlas může orgán ochrany veřejného zdraví vázat na splnění podmínek. Stanovisko není rozhodnutím vydaným ve správním řízení.“*

ČOV s projektovanou kapacitou 10.000 EO a více je dle zákona o ochraně ovzduší, resp. jeho přílohy č. 2, bodu 2.6 vyjmenovaným zdrojem znečišťování ovzduší. Předmětná ČOV má projektovanou kapacitu 2000 EO, jde tedy o nevyjmenovaný zdroj znečišťování ovzduší. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností vydává závazné stanovisko k územnímu a stavebnímu řízení a k řízení o vydání kolaudačního souhlasu z hlediska ochrany ovzduší u stacionárních zdrojů neuvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu.“* Jde o taxativní výčet postupů vedených podle stavebního zákona, který nezmiňuje řízení o povolení zkušebního provozu. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení užívá explicitně termín „řízení o vydání kolaudačního souhlasu“, nelze z něj dovodit širší kompetenci pro vydávání závazného stanoviska pro jiné typy užívání stavby nevyjmenovaného zdroje znečišťování ovzduší. Dle soudu tak orgán ochrany ovzduší nemá kompetenci vydat závazné stanovisko k povolení zkušebního provozu předmětné ČOV. Proto absenci takového závazného stanoviska v nyní posuzovaném řízení nelze rozhodnutí žalovaného vytýkat.

Rozhodnutí žalovaného obsahuje tři podmínky obligátní, tj. úzce se vztahující k provozu ČOV (doba trvání zkušebního provozu, povinnost provozovat ČOV v souladu s provozním řádem a s povolením k vypouštění odpadních vod do vod povrchových) a jednu podmínku chránící zájmy ochrany ovzduší, a to povinnost provedení měření pachových látek. V této souvislosti je třeba konstatovat, že žalovaný reflektoval potenciální zápach emitovaný ČOV, proto stanovil podmínku změření koncentrace pachových látek v průběhu zkušebního provozu. Důvodem bylo ověření, zda žalobkyní (ač nebyla účastníkem řízení) několikrát naříkaný zvýšený zápach v okolí ČOV byl jen průvodním jevem navážení fekálií v průběhu předčasného užívání stavby, či jde o jev trvalého charakteru. Soud má stanovení takové podmínky pro ověření zápachu za nanejvýš vhodné.

V souhlasném závazném stanovisku KHS ze dne 15.10.2013, č. j. KHSSC 43635/2013, jsou uvedeny dvě podmínky, a to „1. Před vydáním kol. souhlasu budou předloženy výsledky měření NPK – P NH₃ a H₂S na pracovišti česlí a aktivační hale za provozu – předpokládané maximum. 2. V případě nakládání s žiravinami musí být na KHS projednána pravidla dle §44a zákona č. 258/2000 Sb. ... Podmínka č. 1 je požadovaná v souladu s § 7 zákona č. 309/2006 Sb., ve znění pozd. předpisů. Podmínka č. 2 je stanovena v souladu s ustanovením § 44a odst. 10 zákona č. 258/2000 Sb.“ V rozhodnutí žalovaného tedy nebyly zohledněny podmínky uvedené v závazném stanovisku KHS.

První podmínka stanoví povinnost před vydáním kolaudačního souhlasu změřit koncentraci (uvedeno je přímo NPK-P, tj. nejvyšší přípustná koncentrace) amoniaku a sulfanu v ovzduší uvnitř objektu ČOV a byla stanovena v souladu s § 7 zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy. Jde tedy o podmínku směřující k oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví osob pracujících uvnitř objektu ČOV. Druhá podmínka závazného stanoviska KHS je pouze konstatací povinnosti stanovené v § 44a odst. 10 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), srov. „Právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání je povinna vydat pro pracoviště, na němž se nakládá s nebezpečnými chemickými látkami nebo chemickými přípravky klasifikovanými jako vysoce toxické, toxické, žíravé nebo karcinogenní označené R-větou 45 nebo 49, mutagenní označené R-větou 46 a toxické pro reprodukci označené R-větou 60 nebo 61, písemná pravidla o bezpečnosti, ochraně zdraví a ochraně životního prostředí při práci s těmito chemickými látkami a chemickými přípravky. Pravidla musí být volně dostupná zaměstnancům na pracovišti a musí obsahovat zejména informace o nebezpečných vlastnostech chemických látek a chemických přípravků, se kterými zaměstnanci nakládají, pokyny pro bezpečnost, ochranu zdraví a ochranu životního prostředí, pokyny pro první předlékařskou pomoc a postup při nehodě. Text pravidel je právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání povinna projednat s orgánem ochrany veřejného zdraví příslušným podle místa činnosti.“

Nepřevzetí podmínek závazného stanoviska způsobuje vadu rozhodnutí žalovaného. Je však třeba posoudit otázku, zda nepřevzetí těchto podmínek je schopno přímo zasáhnout do veřejných subjektivních práv (právní sféry) žalobkyně. Pokud jde o druhou podmínku závazného stanoviska, která pouze uvádí povinnost respektovat právní normu, její nepřevzetí nemůže žádným způsobem do práv žalobkyně zasáhnout, neboť povinnost dodržovat ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví tíží provozovatele ČOV i bez jejich (beztak nadbytečné) konstatace v závazném stanovisku a jejich převzetí do výroku rozhodnutí o povolení zkušebního provozu. Pokud jde o první podmínku závazného stanoviska, která míří do oblasti pracovněprávní – bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, tj. ochrany pracovníků pohybujících se uvnitř objektu ČOV, její nepřevzetí nemůže ani zprostředkovaně do práv žalobkyně zasáhnout. Podmínka stanoví pouze jednorázové změření koncentrace dvou chemických látek v ovzduší uvnitř objektu ČOV, nikoli koncentrační limit látek ve vnitřním ovzduší, který by měl být po celou dobu zkušebního provozu udržován a který by mohl nepřímo, tj. velmi zprostředkovaně mít vliv na bezprostřední okolí objektu ČOV a s určitou malou mírou pravděpodobnosti zasáhnout do právní sféry žalobkyně. Nadto žalobkyně ani není zaměstnankyní provozovatele, ani se nepohybuje (ona sama to netvrdí) v prostoru česlovny a haly aktivačních nádrží uvnitř objektu ČOV. Soud nad rámec věci pouze pro úplnost cituje z již zmíněného rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 48 A 27/2015 – 98: „přílohou žádosti o vydání kolaudačního souhlasu byl mj. protokol o měření ovzduší uvnitř objektu ČOV, které bylo negativní s výjimkou zvýšených hodnot sirovodíku

a amoniaku v místnosti česlovna, na což navazovalo souhlasné závazné stanovisko KHS ze dne 2. 9. 2014, č. j. KHSSC 42228/2014, které akceptovalo navrhované opatření v podobě instalace odsávacího ventilátoru do konce března 2015 a odpovídající úpravy provozního řádu.“ Stavebník, tj. osoba zúčastněná na řízení první podmínku závazného stanoviska KHS, ač nebyla zahrnuta v rozhodnutí o povolení zkušebního provozu, ve skutečnosti splnil.

Stanovisko HZS ze dne 25. 10. 2013 je souhlasné bez stanovení podmínek. Ve spisu nejsou založena závazná stanoviska jiných dotčených orgánů. „Výzva k účasti na závěrečné kontrolní prohlídce stavby a ústní projednání zkušebního provozu v termínu dne 15. 10. 2013“ ze dne 19. 9. 2013 byla zaslána i jiným dotčeným orgánům než KHS a HZS, a to Městskému úřadu Mělník – odboru školství a kultury, oddělení památkové péče, odboru výstavby, rozvoje, oddělení územního rozhodování a ochrany zemědělského půdního fondu, odboru dopravy, úseku dopravy a silničního hospodářství a Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy. Tyto dotčené orgány měly tedy možnost se k povolení zkušebního provozu vyjádřit. Všechna právními předpisy vyžadovaná závazná stanoviska byla doložena, jsou součástí spisu, a co je nejpodstatnější, jsou souhlasná.

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. Žalobkyně ostatně ani netvrdí, že by byla absencí závazných stanovisek (zejména jiných orgánů než KHS a orgánů ochrany ovzduší) dotčena na svých právech. Soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je sice zatíženo vadou, neboť nepřevzalo podmínky závazného stanoviska KHS, žalobkyni tím ovšem nebylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv, tj. do její právní sféry. Dále má soud za to, že orgán ochrany ovzduší nemá kompetenci vydat závazné stanovisko k povolení zkušebního provozu předmětné ČOV.

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal druhou námitku důvodnou.

Třetí námitka poukazuje na rozpor stavby ČOV s územním plánem. Podle územního rozhodnutí ze dne 28. 1. 2008, č. j. Výst.992/2006, respektive stavebního povolení ze dne 24. 11. 2008, č. j. 1476/ZP/08/LETO, měla být ČOV umístěna na pozemku parc. č. x, k. ú. L. Parcelní číslo tohoto pozemku bylo následně změněno na parc. č. x, přičemž stavba ČOV byla realizována na pozemku parc. č. x, a to ještě v bezprostřední blízkosti nemovitosti žalobkyně. Podle územního plánu obce L. měla být ČOV umístěna a realizována mnohem dále od nemovitostí žalobkyně. Tato skutečnost vyplývá z grafické části územního plánu – výkres Technická infrastruktura. Stejně tak ve Studii kanalizace obce L., Ing. M. S., ČVUT, je umístěna ČOV na pozemku parc. č. x, k. ú. L., tedy výrazně dále od nemovitostí žalobkyně. V rozporu s územním plánem je rovněž kapacita ČOV, což má dle žalobkyně vliv na intenzitu zápachu. Územní plán omezuje kapacitu ČOV na 600 EO, předpokládaný přínos znečištění má činit 36 kg BSK₅ za den při dosažení navrženého rozvoje v obci. Reálná hodnota ČOV je 2000 EO s přínosem 120 kg BSK₅ za den.

K této námitce soud nejprve upozorňuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128) na obecnou zásadu stavebního zákona, a to zásadu návaznosti jednotlivých procesů a řízení, počínaje pořizováním územního plánu, přes územní řízení, stavební řízení a konče procesy vedoucími k možnosti užívání dokončené stavby. Každá z těchto fází má svůj vlastní předmět, který se liší od předmětů ostatních řízení. Všechny se vyznačují zavedením prvků koncentrace řízení a omezují okruh námitek, které lze v jejich průběhu vznášet. To souvisí právě s odlišností předmětu řízení, a tak se např. ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám účastníků, které byly anebo mohly být vzneseny v územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území (viz § 114 odst. 2 stavebního

zákona a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 21/2008 - 81 ze dne 22. 5. 2008).

Dle § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Dle § 89 odst. 1 stavebního zákona námitky účastníků územního řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Z ustanovení § 112 odst. 1 a § 114 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že ve stavebním řízení se nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, jež nebyly uplatněny nejpozději při ústním jednání, a navíc se nepřihlíží ani k námitkám, které mohly být vzneseny již v územním řízení. Soud konstatuje, že obdobnou úpravu obsahoval i předchozí stavební zákon v § 36 a § 61. Lze tak shrnout, že v řízení o povolení zkušebního provozu stavební úřad již nezkontroluje soulad s územním plánem, neboť je v této své činnosti vázán výrokem územního rozhodnutí a stavebního povolení.

V nyní posuzovaném případě lze konstatovat, že žalobkyně měla své námitky týkající se rozporu stavby ČOV s územním plánem uplatnit již ve fázi územního řízení. Žalovaný [nadto speciální stavební úřad pro vodní díla dle § 15 odst. 1 písm. d) stavebního zákona] v průběhu řízení o povolení zkušebního provozu nebyl povinen, ani oprávněn zkoumat soulad pravomocně umístěné, povolené a již dokončené stavby ČOV s územním plánem.

Vzhledem k výše uvedenému neshledal soud třetí námitku důvodnou.

Ve čtvrté námitce žalobkyně tvrdí, že stavba ČOV není v souladu se stavebním povolením. V technické zprávě obsažené v dokumentaci ke stavebnímu povolení, 8/2008 je uvedeno, že ČOV má být umístěna na pozemku parc. č. x, cca 400 metrů od okraje zástavby. Stavba ČOV ovšem byla vybudována ve vzdálenosti 40 m od domu žalobkyně, který je určen k trvalému bydlení.

Soud k odlišnému umístění stavby ČOV na základě územního rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005 a na základě územního rozhodnutí ze dne 28. 1. 2008 cituje z výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 48 A 27/2015 – 98: „*Předně nelze takový nesoulad dovozovat pouze ze skutečnosti, že v mezidobí mezi vydáním územního rozhodnutí a kolaudačního souhlasu došlo k dělení pozemku p. č. x na více parcel označených novými parcelními čísly a v důsledku toho se liší číslo parcely, na níž je kolaudovaná stavba skutečně umístěna, od čísla uvedeného v územním rozhodnutí. Z hlediska souladu kolaudované stavby s územním rozhodnutím je totiž rozhodující stav faktický a nikoliv stav formální. Klíčové tedy je ověřit, zda bez ohledu na číselné označení parcely se umístění stavby (vyjádřené jejím půdorysem a kótami stavby např. v systému jednotné trigonometrické sítě katastrální S-JTSK) oproti povolenému nezměnilo.*

Z obsahu správního spisu je i bez bližšího zkoumání zřejmé, že původní územní rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005 skutečně předpokládalo umístění stavby ve větší vzdálenosti od nemovitostí žalobkyně. Výkresová dokumentace ještě z roku 2007 zachycuje budovu ČOV v podobě obdélníku umístěného zhruba na hranici současných pozemků p. č. 1274/1 a 1274/2 souběžně s polní cestou na severní straně, tj. cca 50 metrů od současného skutečného umístění. Pozdější výkresy z roku 2008 však již budovu ČOV zachycují v současném umístění, tj. v severovýchodní části pozemku p. č. x. Toto umístění pak jednoznačně vyplývá z výkresu ověřeného stavebním úřadem dne 14. 4. 2008 v rámci územního řízení č. j. Výst. 992/2007, založeného ve spisové dokumentaci předložené stavebním úřadem v B. Nejedná se přitom o rozdíl významný z hlediska tvrzeného dotčení zápachem a hlukem, jedná se jen o cca 50 metrů, a nikoliv 400 metrů, jak naznačuje žalobkyně. Pokud technická zpráva zmiňovaná žalobkyní uvádí vzdálenost ČOV 400 metrů od nejbližší obytné zástavby, je evidentní, že skladový areál žalobkyně vůbec za obytnou zástavbu nepovažovala. Soud tedy uzavírá, že

kolaudovaná ČOV není v rozporu s vydaným územním rozhodnutím. K tomu je třeba dodat, že rozdíl 50 metrů by přitom neměl být relevantní ani z hlediska případného včasného uplatňování námitek žalobkyně v územním a stavebním řízení. Skutečnost, že žalobkyně měla reálnou možnost brojit námitkami proti změně umístění stavby rozhodnutím ze dne 28. 1. 2008, pak nepřímou dokládá i skutečnost, že v procesu předcházejícím vydání tohoto změnového rozhodnutí jiné osoby námitky uplatnily (konkrétně vlastník pozemku p. č. 954) a dokonce ve věci byla předložena petice občanů obce, což jasně dokládá, že související otázky byly předmětem širší veřejné diskuse.“

Soud konstatuje, že žalobkyní namítaná dokumentace ke stavebnímu povolení obsahuje rovněž výkres C.2 „Situace v KN mapě“, který zobrazuje budovu ČOV v severovýchodní části pozemku parc. č. x, tj. žalobkyní popsaném skutečně realizovaném umístění. Soud tak má za to, že technická zpráva téže dokumentace, která uvádí vzdálenost ČOV 400 metrů od obytné zástavby, areál žalobkyně vůbec za obytnou zástavbu nepovažovala.

Vzhledem k výše uvedenému neshledal soud důvodnou ani čtvrtou námitku.

Ohledně páté námitky (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí) odkazuje soud na její vypořádání na straně 6 - 7 odůvodnění tohoto rozsudku.

V šesté námitce žalobkyně tvrdí, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy že stavba je v rozporu s územním plánem a se stavebním povolením a že stavba má negativní vliv na nemovitosti žalobkyně.

Rozpor s územním plánem není stavební úřad oprávněn při řízení o povolení zkušebního provozu zjišťovat, neboť je vázán pravomocným územním rozhodnutím a stavebním povolením (viz vypořádání třetí námitky). Stavba nebyla vybudována v rozporu se stavebním povolením (viz vypořádání čtvrté námitky). Jak je již výše ve vypořádání obecných námitek uvedeno, emise pachových látek byly způsobeny navážením odpadních vod fekálními vozy v době předčasného užívání stavby ČOV, kdy byly vyváženy jímky a žumpy z nemovitostí, které byly poté napojeny na veřejnou tlakovou splaškovou kanalizaci. Pro dobu zkušebního provozu se již tedy nepředpokládala zvýšená četnost navážení odpadní vody fekálními vozy, proto bylo presumováno, že emise pachových látek ustanou (k čemuž skutečně došlo - viz protokol o měření pachových látek ze dne 4. 7. 2014). Žalovaný proto v řízení o povolení zkušebního provozu nepředpokládal, že by užívání stavby ČOV ve zkušebním provozu mělo negativní vliv na nemovitosti žalobkyně. Jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 15. 10. 2013, žalovaný rámcově zkoumal splnění kritérií daných § 119 odst. 2 stavebního zákona, byť lze připustit, že větší přesvědčivosti napadeného rozhodnutí by přispělo, kdyby žalovaný tyto skutečnosti a úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobněji uvedl.

Podle soudu zjistil žalovaný v řízení o povolení zkušebního provozu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí. Soud proto neshledal šestou námitku důvodnou.

V sedmé námitce žalobkyně poukazuje na předmět řízení o povolení zkušebního provozu. Stavební povolení a rovněž rozhodnutí o povolení předčasného užívání se vztahovaly na ČOV a na kanalizaci, tj. veřejné kanalizační síť a části tlakových kanalizací od hlavních řadů po čerpací jímky včetně. Napadené rozhodnutí povoluje zkušební provoz pouze ČOV, nikoli kanalizace.

Z protokolu o ústním jednání spojeném s místním šetřením ze dne 15. 10. 2013 vyplývá, že pro stavbu kanalizace bylo osobou zúčastněnou na řízení požádáno o kolaudační

souhlas. Soud neshledává žádnou nezákonnost v tom, že umístění a povolená stavba ČOV a stavba kanalizace byly po ukončení předčasného užívání uvedeny do odlišného režimu, tj. pro stavbu kanalizace byl vydán kolaudační souhlas a byla tak uvedena již do „trvalého užívání“, zatímco stavba ČOV byla uvedena „teprve“ do zkušebního provozu. Tento v praxi poměrně obvyklý a stavebním zákonem nezapovězený postup byl ostatně presumován již v řízení o povolení předčasného užívání ČOV a kanalizace (jak vyplývá z protokolu z ústního jednání a místního šetření ze dne 11. 4. 2013, který je součástí žalovaným předloženého správního spisu).

S ohledem na výše uvedené soud neshledal sedmou námitku důvodnou.

Závěr

Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud řízení zastavil z důvodu, že žaloba se po vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu ČOV stala „*bezpředmětnou*“. Soud konstatuje, že zastavení soudního řízení umožňuje § 47 s. ř. s. v taxativně uvedených případech (vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; prohlásí-li navrhovatel, že byl po podání návrhu postupem správního orgánu plně uspokojen; stanoví-li tak s. ř. s. nebo zvláštní zákon – např. není-li zaplacen soudní poplatek dle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.). S. ř. s. tedy neumožňuje zastavit řízení v případě, že „*žaloba se stala bezpředmětnou*“, ostatně tento zákon takový pojem ani neužívá.

Žalovaný vzhledem k vydání kolaudačního souhlasu pro předmětnou ČOV a „*pozbytí právních účinků napadeného rozhodnutí o povolení zkušebního provozu*“ navrhl, aby soud žalobu jako zjevně nedůvodnou zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v tomto konkrétním případě v době vydání rozhodnutí o povolení zkušebního provozu. Pozdější vydání kolaudačního souhlasu pro ČOV je tak pro rozhodování soudu v projednávané věci irelevantní.

Soud sice shledal, že do rozhodnutí žalovaného nejsou převzaty podmínky ze závazného stanoviska KHS, zároveň však vyhodnotil, že tímto pochybením není žalobkyně dotčena ve své právní sféře. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho požadavku na náhradu nákladů řízení soud uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součástí povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovanému nemůže být přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Osoba zúčastněná na řízení uplatnila náhradu nákladů řízení v počtu všech úkonů sestávajících z odměny právního zástupce počítané podle počtu úkonů dle § 9 odst. 4 písm. d)

a dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, zvýšené o DPH. Osoba zúčastněná na řízení měla za to, že právo na přiznání nákladů řízení je odůvodněno skutečností, že musela s ohledem na pasivitu žalovaného a šíři tvrzení i předkládaných důkazů podat vyjádření k žalobě. Náklady, které osobě zúčastněné na řízení, jakožto obci vznikly, musela hradit z obecního rozpočtu, přičemž na financování obecních veřejně-prospěšných projektů jí zbylo o to méně prostředků. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s.: „Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“ Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v průběhu soudního řízení neuložil. Ke splnění důvodů zvláštního zřetele hodných soud uvádí, že žalovaný byl sice v průběhu soudního řízení pasivní, vyjádření k žalobě ze dne 11. 2. 2014 podal až dne 14. 4. 2015, osoba zúčastněná na řízení podala vyjádření k žalobě již dne 16. 9. 2014. Soud v tomto konkrétním případě uvážil, že osoba zúčastněná na řízení je obcí, byť nikoli obcí s rozšířenou působností či obcí s pověřeným obecním úřadem. Dle sdělení Ministerstva pro místní rozvoj č. 544/2006 Sb., kterým se uveřejňuje podle § 117 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, seznam krajských a obecních úřadů, které jsou stavebními úřady ke dni 1. listopadu 2006, vykonává obecní úřad osoby zúčastněné na řízení působnost obecního stavebního úřadu. Tento stavební úřad dokonce k předmětné stavbě ČOV vydal územní rozhodnutí. Nadto osoba zúčastněná na řízení je stavebníkem předmětné ČOV. Lze tedy předpokládat, že formulovat vyjádření podaná v průběhu soudního řízení osobou zúčastněnou na řízení mohl některý z jejích zaměstnanců. Rozhodnutí dát přednost vynaložení nákladů na advokátní zastoupení před veřejně prospěšnými projekty obce bylo plně rozhodnutím osoby zúčastněné na řízení. Pro zjištění majetkových poměrů osoby zúčastněné na řízení nahlédl soud na její veřejně přístupné internetové stránky a zjistil v dokumentu „Rozpočet 2015“, že její příjmy v tomto roce činily 17.252.600,- Kč. Nejde tedy o částku zcela zanedbatelnou. Soud tak konstatuje, že neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, proto právo na náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení nepřiznal.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 24. června 2016

JUDr. Věra Šimůnková,
v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová